

κάτι τι στ' αὐτί. Ὁ πρωτομάστορης τὸ κρέμασε στὸ σχοινί, εἶπε κι' αὐτὸς κάτι τι στοὺς ἄλλους, καὶ μιὰ φωνὴ ἐβγήκε ἀπ' ὄλων τὰ στόματα :

— Καλοῦς ὤρισε τοῦ δώρου...ποῦ μᾶς ἤρθ' ἀπ' τοὺν γιὰ-τρὸ τοὺν Ἀθηναίου...Νὰ ζήση...νὰ ζήση...νὰ ζήση...αὐτὸς... ἢ φαμελιά του...τὰ παιδιὰ του... οἱ ἀσθενῆδές του... Καὶ ν' ἀποχτήση ἢ φαμελιά του μιὰ τσούπρα πεντάμορφη σὰν τὴ βασ'λοπούλα !..

Καὶ ἡ εὐχὴ αὐτὴ ἢ ὁποία δὲν ἐβγήκε ἀπ' τὴν καρδιά τῶν χριστιανῶν, ἀλλ' ἀπὸ τὸ φρεσκοσιδερωμένο νυχτικὸ, ποῦ τῶ-δωσα γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ δεύτερο ποτήρι, μ' ἐγέλασε καὶ μ' ἔκαμε νὰ πιστέψω γιὰ μιὰ στιγμή πῶς βρίσκονται ἄνθρωποι σὶν ξένο αὐτὸ τόπο ποῦ ἐνδιαφέρονται κ' εὐχονται γιὰ μένα. Καὶ γι' αὐτὸ εὐχῆθηκα μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου, καθὼς εὐχομαι καὶ τώρα, τὸ καινούργιο σπῆτι τοῦ Παναγιῆ Τούρτα, ποῦ μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ γιὰ μιὰ στιγμή τὴν γλυκειὰ αὐτὴ συγκίνησι !

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Φιλοδοφία χαδουμένων

Ἐν καφενείῳ :

— Βρὲ ἀδελφὲ Κώστα, δὲν ξέρει κανεὶς πῶς νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸ του

— Ξέρεις τί σκεπτομαι ; Ἄν — ὅπως λένε — ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα, φαντάσου τί ἑκατομμύρια ποῦ ἔξοδεύομε ἐδῶ μέσα κάθε ἡμέρα . . .
